

สารบัญ

เสนาศึกษา เล่มที่ ๗๙ ตอนที่ ๕

เดือน กันยายน - ตุลาคม ๒๕๕๖

- ★ ปวงประชาเป็นสุขศานต์..... ๑๓
- ★ สถาบันเทคโนโลยีป้องกันประเทศ (องค์การมหาชน)..... ๑๖
- ★ ตามเสด็จฯ ทูลกระหม่อมอาจารย์ ไปบูชาพระเจดีย์ชเวดากอง และ “มิ่งกะลาบา” สวัสดิ์เมืองพม่ายุคใหม่..... ๒๒
- ★ ทฤษฎีสงคราม..... ๓๐
- ★ นักเรียนนายร้อยอ่านตรงนี้..... ๓๘
- ★ ในรั้ว จปร..... ๔๔
- ★ รากไทย : อุ่ทอง..... ๔๘
- ★ เจื่อนไซและกระบวนการนำไปสู่สภาวะความรุนแรงของเด็กและเยาวชนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา..... ๕๓
- ★ พลทหารบุญมี..... ๖๐
- ★ วงเวียน จปร..... ๖๒

๑๓

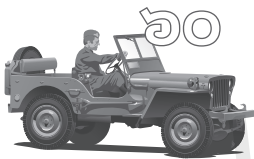
๑๖

๒๒

๔๔

๖๐

๗๕

๘๓

- ★ กว่าจะถึง...โค้งสุดท้าย..... ๖๔
- ★ สามก๊ก บทที่ ๓ : ศิลปะการปกครองคน..... ๖๕
- ★ ดุละครแล้วย้อนดูขุนนาง..... ๗๐
- ★ เมียนมาร์ในต่างมุมมอง..... ๗๕
- ★ การตุนประวัติศาสตร์ ลังกาสูกะ-ปัตตานี..... ๗๘
- ★ ภาษาอังกฤษร่วมสมัย..... ๘๐
- ★ เมื่อนักเรียนทหารอ่านทำนองเสนาะ...สำเนียงอาเซียน..... ๘๓
- ★ อาหารมีผลต่ออารมณ์อย่างไร..... ๘๗
- ★ มีของดีมาฝาก..... ๙๒
- ★ เคล็ดลับเกร็ดความรู้..... ๙๖
- ★ ใครอะไรที่ไหน..... ๙๗
- ★ พุทธวจน..... ๙๙
- ★ สำนักงานการท่องเที่ยวโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า..... ๑๐๕

ความคิดเห็นของผู้เขียนในหนังสือฉบับนี้ ไม่มีส่วนผูกพันกับทางราชการแต่ประการใด

ในรั้ว.จปร.

พ.อ.วิชาญ ศรีภัทราวาท

นับตั้งแต่

ร.ร.จปร. ได้เคลื่อนย้ายเข้าที่ตั้งแห่งใหม่ในปัจจุบัน ณ ตำบลพรหมณี อำเภอเมืองนครนายก จังหวัดนครนายก เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๙ ในขณะนั้นผู้เขียนเป็น นนร. ชั้นปีที่ ๔ ซึ่งในยุคนั้นระบบการศึกษาของ ร.ร.จปร.เป็นหลักสูตร ๕ ปี การเคลื่อนย้ายเข้าที่ตั้งแห่งใหม่ นนร. ส่วนใหญ่รู้สึกตื่นเต้นกับสถานที่และสภาพแวดล้อมใหม่ที่กว้างขวางใหญ่โต มีอาคาร สถานที่ สนามกีฬาและเส้นทางวิ่งออกกำลังกายมากมาย แม้บรรยากาศในหัวแรกจะดูแห้งแล้ง ไม่ค่อยมีต้นไม้ และพื้นที่สีเขียวมากนัก เพราะพื้นที่ถูกปรับเพื่อการก่อสร้าง แต่ นนร. ทุกคนก็ชอบที่ได้มีพื้นที่เล่นกีฬาและออกกำลังกายที่กว้างขวาง โดยเฉพาะเส้นทางวิ่งโดยรอบ ร.ร.จปร. ระยะทาง ๗ - ๘ ก.ม. ที่ผู้เขียนและเพื่อน ๆ ชั้นปีที่ ๔ ซึ่งจะต้องเตรียมการทดสอบเข้ารับการฝึกหลักสูตรการรบแบบจู่โจม ห่วงปลายปีการศึกษา ได้แต่งชุดครึ่งท่อนวิ่งรอบโรงเรียนเกือบทุกวัน กิจกรรมกีฬาและชมรมทางทหาร ได้ฝึกกันอย่างเต็มที่ ทำให้ทุกคนมีความแข็งแรงมากขึ้นกว่าตอนที่ตั้งอยู่ถนนราชดำเนินนอก คือ บก.ทบ. ในปัจจุบัน

หลังจากผู้เขียนสำเร็จการศึกษา เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๑ จนกระทั่งได้มีโอกาสกลับมารับใช้ ร.ร.จปร. ใน พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็นเวลา ๒๓ ปี ทำให้ได้เห็นความเปลี่ยนแปลงของ ร.ร.จปร. จากอดีตมากมาย นอกเหนือจากสภาพแวดล้อมโดยทั่วไป ต้นไม้ใหญ่ที่ร่มรื่น นั่นคือ การเปลี่ยนแปลงการฝึกศึกษาของ นนร. จากอดีตหลักสูตรการศึกษา ๕ ปี ลดลงเหลือ ๔ ปี แล้วเกิดอะไรขึ้นบ้าง ทำไมระยะหลังหน่วยและผู้บังคับบัญชาชั้นสูง วิพากษ์วิจารณ์กันมากถึงนายทหารใหม่ที่สำเร็จการศึกษาจากร.ร.จปร. ว่า **ขาดคุณลักษณะผู้นำ ไม่ค่อยมีความรู้ทางทหาร มีความเป็นตัวตนสูง ไม่ใส่ใจผู้ใต้การบังคับบัญชา และไม่ค่อยมีอุดมการณ์** หากจะมองย้อนกลับไปตั้งแต่เริ่มต้น จากการรับนักเรียนเตรียมทหารในส่วนของ ทบ. ก็ต่างจากอดีต ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงหลายครั้งจนสุดท้าย รับจากจบมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.๓) ตามหลักสูตรการศึกษาที่เปลี่ยนแปลงไป วุฒิภาวะก็ลดลงน้อยลงไปหนึ่งปี ซึ่งก็ถือว่าอยู่ในวัยเด็กที่ยังไม่รู้จักตัวตน ไม่ค่อยแน่ใจนักว่ามีใจรัก และชอบการเป็นทหารอย่าง

แท้จริงหรือไม่ ส่วนใหญ่บิดา และมารดา ก็จะมีส่วน
ชักนำการตัดสินใจเสียมากกว่า แต่คงเป็นเพียง
ปัจจัยเล็ก ๆ เมื่อเปรียบเทียบกับบริบทของสังคมใน
ปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว หากนับเวลา
ย้อนกลับไปประมาณ ๒๐ ปีเศษ ความเจริญทาง
เทคโนโลยีและการสื่อสารในยุคโลกาภิวัตน์ (Glo-
balization) กระแสทุนนิยม (Capitalism) และ
บริโภคนิยม (Consumerism) ส่งผลให้ผู้คนในสังคม
แสวงหาความสะดวกสบายมากขึ้น ความต้องการ
ในการบริโภคสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว การสื่อสารที่
สะดวก รวดเร็ว ทำให้กระแสสังคมมีความอ่อนไหว
ได้ตลอดเวลาในการทำงาน โดยการทดแทนด้วย
เทคโนโลยี ส่งผลให้เกิดยุคใหม่ที่เติบโตมาพร้อมกับ
เทคโนโลยีเหล่านี้ มีพฤติกรรมที่ต่างจากเด็กในยุค
ก่อน ๆ คือรักความสะดวกสบายนอนห้องแอร์ ไม่มี
ความอดทนรอคอย รักอิสระ มีความเป็นตัวตนสูง
เห็นความสำคัญของวัตถุ มากกว่ามองเห็นคุณค่า
ทางจิตใจ สิ่งที่ถูกกล่าวมานี้คือ **วัตถุนิยม ที่จะเข้ามาสู่
กระบวนการผลิตนายทหารหลักในยุคปัจจุบัน**
ซึ่งต่างจากอดีตมากมายนัก ดังนั้นจึงเป็นความยาก
ลำบากมากยิ่งขึ้นในการฝึกบุคคลเหล่านี้ให้จบออก
ไปเป็นนายทหารที่มีคุณลักษณะผู้นำสูง เพราะต้อง
ต่อสู้กับวิธีคิดแบบวัตถุนิยม ที่ซึมซับมาตั้งแต่เกิด
จนโต หรือแม้แต่ผู้ปกครองเองบางคนก็ยังไม่อยาก
ให้บุตรหลานทำงานที่ยากลำบาก แต่ก็อยากให้บุตร

หลานเป็นนร. บุคคลที่เข้ามาด้วยความตั้งใจจริง
และมีใจรักการเป็นทหารอย่างแท้จริงดูเหมือนว่า
จะลดน้อยลง เมื่อเข้าสู่โรงเรียนเตรียมทหารแล้ว
บางนายก็เบนเข็มหาทางไปสอบเข้าสถาบันอื่น และ
จนกระทั่งขึ้นเหล่าเข้ามาสู่ รร.จปร. ในชั้นปีที่ ๑ ก็
จะเป็นอีกครั้งหนึ่ง ที่มีการฝึกหนักในหลักสูตร นร.
ใหม่ ซึ่งจะมีการขอลาออกมากขึ้นกว่าในอดีต ซึ่ง
บางรุ่นไม่มีขอลาออกเลย

สถานการณ์ภัยคุกคามในปัจจุบันนั้น คือตัว
กำหนดความต้องการนายทหารหลักจาก รร.จปร.
ตามนโยบายของผู้บังคับบัญชา ซึ่งมีความต้องการ
นายทหารที่มีคุณลักษณะ และความสามารถหลากหลาย
ในสถานการณ์ภัยคุกคามรูปแบบใหม่ (Non -
Traditional Threat) แต่ก็ยังคงมีสถานการณ์ภัย
คุกคามในรูปแบบดั้งเดิม (Threat Traditional Threat)
ด้วยเช่นกัน ดังนั้นกองทัพบกย่อ่อมจะต้องการนาย
ทหารหลักที่มีคุณลักษณะทั้งแบบเดิม และเพิ่มเติม
ด้วยความรู้ ทางด้านคอมพิวเตอร์ ภาษาอังกฤษ
และขีดความสามารถอันหลากหลาย ทั้งการรบใน
แบบ นอกแบบ การปฏิบัติการหน่วยทหารขนาดเล็ก
และการป้องกันและปราบปรามการก่อความไม่สงบ
เป็นต้น **นี่คือ โจทย์ที่ยากขึ้นกว่าอดีต ในขณะที่
วัตถุนิยมนี้มีคุณลักษณะทั้งทางร่างกาย และ
จิตใจที่ลดต่ำลง**

หลักสูตรการศึกษาของ รร.จปร. ปัจจุบันปรับลดลงมาเหลือ ๔ ปี ก็เชื่อว่าการฝึกศึกษาวิชาทหารจะลดลงตามสัดส่วนที่ควรจะเป็น แต่ลดลงเหลือเวลาน้อยมาก เนื่องจากการศึกษาทางวิชาการในหลักสูตรปริญญาตรี ต้องคงไว้ตามมาตรฐานเช่นเดียวกับสถาบันอุดมศึกษาทั่วไปซึ่งส่วนใหญ่เป็นหลักสูตร ๔ ปี และโดยเฉพาะอย่างยิ่งแล้วในปัจจุบัน การประเมินคุณภาพการศึกษานั้นถูกกำหนดไว้เป็นกฎหมาย ซึ่งในอดีตนั้นไม่เคยมี จึงมีการตรวจประเมินคุณภาพการศึกษาจากหลายหน่วยงาน ทั้งจากภายนอก และภายใน ทบ. เช่น สมศ. (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา(องค์กรมหาชน)), สปท. (สถาบันวิชาการป้องกันประเทศ) และ ยศ.ทบ. (กรมยุทธศึกษาทหารบก) เป็นต้น จึงเป็นโจทย์ที่ยากกว่าอดีตมากนัก กับการบริหารจัดการการฝึกศึกษา เพื่อตอบสนองความต้องการของ ทบ. และหน่วยใช้ โดยเฉพาะด้านคุณลักษณะผู้นำ และความรู้ทางวิชาการ ทหาร แต่ รร.จปร. ก็ได้พยายามจัดการฝึกเพิ่มเติมทั้งใน และนอกเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กรม นนร.- รอ.รร.จปร. ได้มีการจัดการฝึกพิเศษนอกเวลา นอกเหนือจากภารกิจในการฝึกเบื้องต้น ตามนโยบายของ ผบ.รร.จปร. ท่านปัจจุบัน เช่น การฝึกเป็นบุคคล เน้นเรื่องการใช้อาวุธประจำกาย การยิงปืนจับพลัน การใช้อาวุธระยะประชิด และการยิงปืนจัดชั้นคุณวุฒิ การฝึกเป็นหน่วยในสนามทดสอบความ เป็นผู้นำ การฝึกและทดสอบเป็นหน่วย เช่น การวิ่งประกอบเครื่องสนาม ระยะทาง ๘๐๐ เมตร เป็นหมู่ การวิ่ง ระยะทาง ๓ ไมล์ ๕ ไมล์ และการเดินเร็ววิ่ง ระยะทาง ๑๒ ไมล์ เป็นกองร้อย โดยจัดให้มีการทดสอบและแข่งขันกันอย่างจริงจังในวันหยุดเดือนละ ๑ ครั้ง ซึ่งผู้เขียนเองก็ยอมรับว่า มีการฝึกอย่างจริงจังกว่าในอดีตด้วยซ้ำ เพียงแต่ว่ามีข้อจำกัดเรื่องเวลามากขึ้น และความต้องการของหน่วย และนโยบายของผู้บังคับบัญชาชั้นสูง มีหลากหลายมาก

ขึ้น รวมทั้งมีจัดการฝึกอบรมให้ความรู้เพิ่มเติม เช่น การฝึกและทดสอบภาษาอังกฤษนอกเวลา การฝึกอบรมศิลปะการพูด และฝึกอบรมระเบียบงานสารบรรณ เป็นต้น ในขณะที่เวลาลดลง ความต้องการที่หลากหลาย วัตถุประสงค์ที่ถูกป้อนเข้ามาในกระบวนการผลิต คุณลักษณะทั้งทางร่างกายและจิตใจ ด้อยกว่าอดีต ซึ่งเป็นเรื่องยากอย่างยิ่งที่จะให้ได้ ผลผลิตที่มีคุณลักษณะตามที่หน่วยต้องการ

ผมได้เคยมีโอกาสพูดคุยกับอาจารย์ท่านหนึ่ง ซึ่งจบปริญญาเอกด้านปรัชญา ได้กล่าวไว้น่าสนใจ ถึงกระบวนการฝึกหัดคนว่า **จะต้องเริ่มต้นจากการบังคับ ขั้นต่อไปสร้างแรงจูงใจ และขั้นสูงสุดคือ การสร้างแรงบันดาลใจ** ซึ่งผมก็เห็นว่าเป็นวิธีคิดที่ดีมาก และการฝึก นนร. ก็เป็นเช่นนั้น คือเริ่มต้นจากการฝึกเป็นผู้ตามด้วยการบังคับ และปฏิบัติตามคำสั่ง คือหลักสูตร นนร. ใหม่ ส่วนการสร้างแรงจูงใจนั้นก็ได้กระทำสม่ำเสมอเนื่องจากการฝึกให้ได้ เครื่องหมายเชิดชูเกียรติ การประกาศเกียรติคุณเป็น นนร. ดีเด่น การให้รางวัลในโอกาสต่าง ๆ เป็นต้น ส่วนเรื่องแรงบันดาลใจนั้น ผู้เขียนเห็นว่ายังคงต้องแก้ไข แม้ว่า ทบ. จะเปิดโอกาสให้ รร.จปร. คัดเลือก

นายทหารปกครอง ซึ่งเป็นบุคคลที่ใกล้ชิด นนร. มากที่สุด มาเป็นต้นแบบที่ดี และสร้างแรงบันดาลใจแก่นนร. ได้จริงจัง ก็เป็นเรื่องยากมาก เพราะหน่วยก็มักจะขัดข้องที่จะส่งนายทหารที่ดีมาเป็นต้นแบบ หรือแรงบันดาลใจได้อย่างแท้จริง

การที่ผู้เขียนได้มีโอกาสกลับมารับใช้ รร.จปร. ในครั้งนี้ ก็ทำให้มีความเข้าใจถึงความกดดัน และความท้าทายต่อภารกิจในการผลิตนายทหารหลักของ ทบ. ซึ่งวิธีที่ดีที่สุดนั้นก็คงต้องอยู่ที่การจัดลำดับความสำคัญเร่งด่วนว่า เรื่องใดจำเป็นที่สุดสำหรับการทำหน้าที่ของ ผบ.มว. เมื่อสำเร็จการศึกษา และเรื่องใดที่ควรไปเน้นและเสริมสร้างที่หน่วย และเหล่า รวมทั้งการฝึกศึกษาในหลักสูตรตามแนวทางรับราชการ ผู้เขียนเองนั้นแม้สำเร็จการศึกษาในหลักสูตร ๕ ปี ก็ได้มีความมั่นใจในการปฏิบัติหน้าที่เท่าใดนัก เพราะยังขาดประสบการณ์ แต่ก็มีนายทหารพี่เลี้ยงคอยให้คำแนะนำและสั่งสอน รวมทั้งกำกับดูแลการปฏิบัติหน้าที่ ความประพฤติ และการเป็นแบบอย่างที่ดี แต่บางนายที่ได้นายทหารพี่เลี้ยงที่ไม่เอาใจใส่ ไม่สอน ไม่แนะนำ พาตี้มเหล่า เทียบเท่าอย่างเดียว หน่วยก็จะได้นายทหารใหม่ขึ้นมาเพิ่มขึ้นมาอีก ๑ นาย หรือ

บางหน่วยไม่มีนายทหารพี่เลี้ยงเพราะปฏิบัติราชการสนามหมด ไม่จัดพี่เลี้ยง หรือไม่ได้ทำหน้าที่อย่างจริงจัง ปล่อยให้นายทหารใหม่ลองผิดลองถูก สุดท้ายก็เป็นได้แค่หัวหน้าแก๊งนายสิบขึ้นมาเท่านั้นเอง

กระบวนการเสริมสร้างนายทหารหลักนั้น ใ้ว่าจะสิ้นสุดลงหลังจากสำเร็จการศึกษาจาก รร.จปร. แต่เป็นเรื่องที่ทุกส่วนต้องร่วมกันเสริมสร้างด้วยกัน แบบอย่างที่ดีที่ได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนก็ต้องมีให้เห็นภายในหน่วย การฝึกศึกษาของเหล่าก็ต้องเน้นการปฏิบัติและทดสอบอย่างจริงจัง เพราะห้วงเวลาการฝึกศึกษาภาคปกติในห้วงเป็น นนร. นั้นมีเวลาการศึกษาวิชาทหารน้อยมาก การฝึกภาคปฏิบัติก็อยู่ที่การฝึกภาคสนามตามหน่วย และเหล่าต่าง ๆ ที่ให้การสนับสนุนการฝึกของ นนร. ดังนั้นกระบวนการเสริมสร้างนายทหารหลักให้ทันต่อความเปลี่ยนแปลง และความต้องการของกองทัพในสถานการณ์ปัจจุบันได้นั้น จะต้องเป็นการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Life Long Learnig) เพียงจะจัดลำดับความสำคัญเร่งด่วน ตั้งแต่ตอนเป็น นนร. และเมื่อสำเร็จการศึกษาเป็นนายทหาร ทั้งจากหน่วย และเหล่ากันอย่างไร

พลทหารบุญมี

พล.อ.ศรุต นาควิษระ, Ph.D.

ปี ๒๕๑๖ เมื่อจบการศึกษาจากโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า เป็นนายทหารใหม่ ๆ คุณพ่อซึ่งเป็นนายทหารเช่นกัน ก็สอนว่า

“การเป็นนายทหารนั้นเราต้องรับผิดชอบทั้งภารกิจของ หน่วยและชีวิตของคนอื่น เมื่อต้องเลือกระหว่าง **ถูก** กับ **ควร** แล้วลูกต้องเลือก**ควร**ก่อนเสมอ”

เมื่อถามพ่อว่า “**ถูก กับ ควร ต่างกันอย่างไร**”
พ่ออธิบายว่า “**ถูก คือสิ่งที่กฎระเบียบ**
ข้อบังคับ กำหนดให้ทำ แต่ควร คือการไตร่ตรอง
ด้วยหัวใจที่เป็นธรรม”

จากนั้นไม่นานนัก ก็ได้รับมอบหน้าที่ ให้ไป
เอาตัวพลทหารบุญมี ซึ่งหนีราชการไปจากหน่วย
กลับมาที่กองพันให้ได้

ผู้บังคับกองพันได้จัดพาหนะที่ดีที่สุดของ
กองพัน ซึ่งก็คือ รถจี๊ปเล็กสมัยสงครามโลกให้พร้อม
พลขับ และนายสิบอีก ๒ คน เพื่อร่วมปฏิบัติงาน
ครั้งนี้

ก่อนออกเดินทางท่าน ได้กำชับว่า “**เอาตัว**
มาให้ได้”

สำหรับทหารแล้ว คำสั่งของผู้บังคับบัญชา
คือ พรจากสวรรค์ และนอกจากนั้น ภารกิจครั้งนี้
จะเป็นการพิสูจน์ความสามารถ ของนายทหารใหม่
จาก จปร. คนนี้

อำเภอหนองเสือ จังหวัดปทุมธานี ดูจะไม่
ไกลนักในปัจจุบัน แต่ไม่ใช่เมื่อ ๔๐ ปีก่อน ที่การ
เดินทางยากลำบาก เพราะถนนแคบ ขรุขระ และมี
เส้นทางน้อย ซึ่งข้อมูลจากประวัติของพลทหาร
บุญมี ทำให้คาดได้ว่า เขาจะกลับไปอยู่บ้านที่นั่น

แม้จะออกจากกองพันตั้งแต่เช้า แต่กว่าจะ
ถึงหมู่บ้านของพลทหารบุญมี ก็เป็นเวลาบ่ายมาก
แล้ว จากการสอบถามกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ก็ทราบว่า
พลทหารบุญมี พักอยู่ที่กระท่อมชายทุ่ง

เมื่อขับรถไปจนสุดเส้นทางถนน แต่ก็ยังไม่ถึงที่หมาย จึงต้องจอดรอไว้ข้างถนนแคบ ๆ พร้อมกับให้พลขับคอยเฝ้ารถ แล้วเรา ๓ คน ก็เดินเท้าตัดทุ่งนาเข้าไปอีกกว่า ๒ กิโลเมตร ก็พบกระท่อมเล็ก ๆ หลังคามุงจาก ตั้งอยู่โดดเดี่ยวตรงตามลักษณะที่ผู้ใหญ่บ้านได้ให้ข้อมูลไว้

ไม่รอช้า เรานุกผ่านประตูสังกะสีแคบ ๆ ผุพังเข้าไปในบ้าน ทันใดนั้นก็เห็นพลทหารบุญมี กำลังต้มยาไทยอยู่พร้อมกับเหลือบตามองเรา ด้วยความตกใจ แต่ก็ได้หลบหนี ซ้ำ ๆ มีหญิงสาวหน้าตาซีดเซียว เหมือนกำลังป่วย นอนกอดทารกวัยไม่เกิน ๑ เดือนอยู่เงียบ ๆ สอบถามพลทหารบุญมีว่า ทำไมจึงต้องละทิ้งหน้าที่ของลูกผู้ชาย ซึ่งต้องรับใช้ชาติมาแบบนี้

พลทหารบุญมียกมือไหว้ พร้อมกับอธิบายว่าเมื่อประมาณ ๑ ปีมาแล้ว ได้พากรรยาหนีออกจากบ้านพ่อแม่มาอยู่กัน ๒ คน เมื่อตนต้องไปเป็นทหารกรรยาก็ตั้งครุภักดิ์และต้องอยู่คนเดียว ตนรู้ว่าเมื่อกรรยาคลอดลูกจะไม่มีใครดูแล จึงได้ตัดสินใจหนีมาเพื่อดูแลภรรยาและลูก พร้อมกับบอกต่อไปอีกว่า หากตนเองต้องถูกพรากตัวกลับกองพันไปขณะนี้แล้ว ทั้ง ๒ คน คงมีชีวิตอยู่ได้ไม่นาน

เรา ๓ คน นั่นคือ นายทหารใหม่ หัวหน้าทีมและนายสิบทั้ง ๒ คน หันหน้าปรึกษาหารือกัน ก็พบว่า มีทางเลือกเพียง ๒ ทาง ซึ่งแต่ละทาง ล้วนมีข้อเสียร้ายแรงด้วยกันทั้งคู่

ทางเลือกแรกคือ การปฏิบัติตามกฎ ระเบียบของกองทัพและคำสั่งของผู้บังคับกองพันอย่างเคร่งครัด นำตัวพลทหารบุญมี กลับกองพันทันทีโดยไม่ต้องสนใจว่าบุตรและภรรยาของบุญมีจะมีชีวิต

ต่อไปอย่างไร เพราะไม่ใช่ความรับผิดชอบในหน้าที่ของเรา ข้อดีก็คือ การบรรลุมารกที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งแสดงถึงความสามารถของนายทหารใหม่จากจปร. แต่ข้อเสียคือ จะต้องละอายุใจไปชั่วชีวิต เพราะหน้าที่ของทหารและลูกผู้ชายคือ การปกป้องผู้ที่ไม่สามารถปกป้องตัวเองได้

ส่วนทางเลือกที่สองคือ ปล่อยพลทหารบุญมีไว้กับครอบครัว แล้วกลับไปรายงานต่อผู้บังคับบัญชากองพันว่า ไม่สามารถปฏิบัติงานให้สำเร็จได้ มารกจึงล้มเหลว ซึ่งจะทำให้เข้าใจได้ว่านายทหารใหม่ผู้นี้ ไม่มีความสามารถ แม้จะเป็นการปฏิบัติภารกิจง่าย ๆ แนนอนยอมส่งผลถึงความเชื่อมั่น รวมถึงอนาคตในชีวิตการรับราชการ ของนายทหารใหม่จาก จปร. ผู้นี้ด้วย

ในฐานะนายทหาร ที่ต้องรับผิดชอบต่อผลของการตัดสินใจ ทั้งความสำเร็จและความล้มเหลว เมื่อพิจารณาทางเลือกทั้งสองทางแล้วก็พบว่า ทุกทางเลือก ล้วนมีข้อเสียที่ร้ายแรงพอกัน แต่หลังจากไตร่ตรองอยู่นาน ในที่สุดก็ตัดสินใจได้

ตลอดระยะเวลา ๔๐ ปีที่ผ่านมา หลายครั้งเมื่อหวนนึกถึงเหตุการณ์ครั้งนั้น ก็จะสามารถตนเองว่าเสียใจหรือไม่ที่ตัดสินใจไปแบบนั้น และหากมีโอกาสตัดสินใจใหม่ จะตัดสินใจอย่างไร ซึ่งทุกครั้ง ที่ถามตัวเอง ก็ไม่เคยเสียใจเลย และยืนยัน ที่จะตัดสินใจเช่นเดียวกับที่เคยตัดสินใจไปแล้ว ไม่เปลี่ยนแปลง

คำถามที่อยากถามน้อง ๆ นักเรียนนายร้อยคือ ถ้าอยู่ในสถานการณ์นั้น น้องจะตัดสินใจอย่างไร เพราะ เมื่อเป็นนายทหาร การเลือกระหว่าง ถูก กับ ควร จะอยู่กับน้อง ๆ เสมอ

กว่าจะถึง... โค้งสุดท้าย

น.นร.สุวรรณ วัฒนนะ

“ลาก่อนต้องจรจากไกล แต่ตัวจากไปหัวใจไม่เลื่อน
เฝ้าเตือนไม่เลื่อนล้มเพื่อนเคยสัมพันธ์”

นี่คือ ส่วนหนึ่งของบทเพลง “ลาแล้ว จปร.” ที่นักเรียนนายร้อยทุก ๆ คนต่างรู้จักและเข้าใจ ในเนื้อหา ความหมายที่แฝงไว้อย่างคมคาย บทเพลงนี้จะดังขึ้นจากห้อง ๆ ชั้นปีที่ ๑, ๒ และ ๓ ในตอนเช้า เพื่อร้องให้กับพี่ ๆ ชั้นปีที่ ๔ ทุกนายที่กำลังจะจบการศึกษาไปรับราชการในอีกไม่กี่วัน ด้วยจิตใจ อันห่วงหาอาทร คิดถึงพี่ ๆ ที่คอยเฝ้าสอน เฝ้าเตือนในสิ่งที่ถูกต้อง

แต่สำหรับในมุมมองของพี่ชั้นปีที่ ๔ นั้น เวลาได้ยินเพลงนี้ดังขึ้นที่ไร หัวใจก็อดหวนคิดถึงเรื่องราวต่าง ๆ ของการใช้ชีวิตตลอดระยะเวลา ๔ ปี ในรั้วแดง-กำแพงเหลือง ผ่านร้อนผ่านหนาวมีทั้งทุกข์ สุข ความผูกพันระหว่างเพื่อนร่วมรุ่น ความสัมพันธ์ระหว่างพี่กับน้องไม่ได้

เหตุการณ์เหล่านี้ล้วนสะท้อนให้เห็นถึงความ เป็นไปของวิถีชีวิตนักเรียนนายร้อยตั้งแต่ชั้นปีที่ ๑ ชั้นปีที่ ๒ ชั้นปีที่ ๓ ตามลำดับ จนกระทั่งมาถึง ห้วงสุดท้ายของชีวิตนักเรียนนายร้อยคือ ชั้นปีที่ ๔ ห้วงปลายปี ทำให้อดคิดไม่ได้ว่าทำไมเวลามันช่างเดินมารวดเร็วเสียเหลือเกิน นี่เรากำลังจะไปรับ ราชการจริง ๆ แล้วหรือนี้ บางคนใช้ชีวิตอิสระเสรี มาตลอด จะเพิ่งมานึกได้ว่ายังมีอะไรอีกมากมาย

ให้เรียนรู้ในสถาบันการศึกษามหาวิทยาลัยแห่งนี้ แต่ก็เกือบสายไปเสียแล้ว เพราะเวลาที่เหลืออยู่ มันช่างน้อยเหลือเกินกับการที่จะเก็บเกี่ยวสิ่งดี ๆ ใน รั้วโรงเรียนไปใช้ในอนาคต

กว่าที่เราจะเดินทางมาถึงจุดหมายปลายทาง นี้ได้ เส้นทางที่ผ่านมานั้นก็ไม่ได้โรยด้วยกลีบ กุหลาบเสมอมา แต่กลับมีอุปสรรคขวากหนามต่าง ๆ เต็มไปหมด เสมือนเป็นบททดสอบจิตใจของพวกเรา ทุก ๆ นาย ว่าพร้อมที่จะจบไปปฏิบัติงานหรือไม่ แต่เมื่อใดที่ผ่านบททดสอบนั้น ๆ มาได้ เราก็จะเห็น แสงสว่างมากขึ้นเรื่อย ๆ เป็นรางวัลตอบแทนความ เหน็ดเหนื่อยที่เรากัดฟันอดทน พันฝ่ามันมาได้จนถึง ทุกวันนี้

หากเราลองมองย้อนไปกว่าที่เราจะมาถึงโค้ง สุดท้ายของชีวิตลูก จปร. ได้นั้น ไม่ง่ายเอาเสียเลย แต่พอเราคิดถึงอีกที่สิ่งที่ผ่าน ๆ มานั้นก็เป็นความรู้สึก ดี ๆ ที่เวลาพวกเรานำมาพูดมาคุยหรือพินิจถึงความ ทรงจำเก่า ๆ เหล่านั้น ก็อดที่จะทำให้พวกเราหัวเราะ และยิ้มไปพร้อม ๆ กันไม่ได้เสียที และโค้งสุดท้ายที่ เรายืนอยู่นี้อาจทำให้เราพบกับคำเฉลยว่า ความสุข ของลูก จปร. ที่แท้จริงคืออะไร

